

Î N C H E I E R E

22 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Individuală „Cojuhari Viorica” reprezentat de avocatul Pelin Valeriu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Isaeva Irina împotriva Întreprinderii Individuale „Cojuhari Viorica” cu privire la încasarea datoriei și recunoașterea valabilității contractului de împrumut și la cererea reconvențională depusă de Întreprinderea Individuală „Cojuhari Viorica” împotriva Irinei Isaeva cu privire la declararea nulității contractului de împrumut,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Întreprinderea Individuală „Cojuhari Viorica” și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 16 iunie 2016, prin care acțiunea a fost admisă,

c o n s t a t ă :

La data de 15 octombrie 2017, Isaeva Irina a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎI „Cojuhari Viorica” cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii Isaeva Irina a indicat că la 01 iunie 2008 a încheiat cu ÎI „Cojuhari Viorica” un contract de împrumut în temeiul căruia dânsa cu calitatea de împrumutător s-a obligat de a-i acorda cu titlu de împrumut ÎI „Cojuhari Viorica” cu calitatea de împrumutat suma de 6 400 dolari SUA și 7 900 euro pe un termen de 4 ani.

Cu suma primită ÎI „Cojuhari Viorica” ultima urma să deschidă o sală de sport și să achiziționeze echipamente de sport necesare, mobilierul necesar, inclusiv pentru achitarea chiriei pentru spațiul în care urma să fie deschisă sala respectivă.

În temeiul aceluiași contract ÎI „Cojuhari Viorica” s-a obligat să primească sumele de bani, pentru a le utiliza în scopul direct indicat în contract precum și să elibereze actele (contracte, acte de predare-primire, facturile de plată) care ar confirma destinația pentru care au fost folosite sumele de bani împrumutate, inclusiv s-a obligat de a restitui sumele împrumutate în termen de 4 ani de la data semnării contractului.

Menționează reclamanta că și-a executat integral și corespunzător condițiilor contractuale, toate obligațiile asumate, iar ulterior a primit de la ÎI „Cojuhari Viorica” mai multe bonuri de plată eliberate de BC „Mobiasbanca-Groupe Societe Generale” SA prin care se confirmă suplinirea conturilor pârâtului cu sumele de bani obținute din împrumut, inclusiv a primit de la pârâtă și mai multe facturi, conturi de plată prin care se confirmă închiriere de către ÎI „Cojuhari Viorica” a unui spațiu pentru deschiderea sălii de sport, achiziționarea mobilierului necesar și a mărfii sportive - echipamentul necesar.

Însă, la expirarea termenului de achitare a sumelor obținute cu titlu de împrumut ÎI „Cojuhari Viorica” nu a restituit datoria.

Drept urmare la 19 august 2013, în adresa ÎI „Cojuhari Viorica” a fost expediată o petiție prin care a solicitat ultimei achitarea datoriei totale acumulată în termen de 7 zile de la data primirii pretenției, însă pretenția a rămas fără un răspuns din partea pârâtei.

Ulterior, la 17 iulie 2014, a expediat în mod repetat ÎI „Cojuhari Viorica” o somație prin care i s-a solicitat ultimei de a achita în termen de 7 zile sumele primite cu împrumut conform contractului și anume 6 400 dolari SUA și 7 900 euro, inclusiv penalitatea și dobânda de întârziere.

La 22 august 2014, de la Oficiul Poștal a fost restituit plicul cu somația expediată ÎI „Cojuhari Viorica”, inclusiv avizul de expediere a somației, cu mențiunea că nu s-a prezentat nimeni la Oficiul Poștal pentru a ridica scrisoarea deși la adresa destinatarului au fost lăsate mai multe avize de către colaboratorii poștei.

În context susține reclamanta că potrivit calculelor anexate, dobânda legală de întârziere pentru perioada 01 iunie 2012 – 14 octombrie 2014 în legătură cu neachitarea la timp a sumei de 6 400 dolari SUA constituie 1 953,93 dolari SUA și pentru neachitarea în termen a datoriei de 7 900 euro constituie 2 411,88 euro.

Totodată menționează că conform pct. 1.2. din contractul de împrumut termenul de plată trebuie să fie respectat de ÎI „Cojuhari Viorica”, iar pct. 3.0. al contractului prevede achitarea penalității convenită la acordul pârâților, ce constituie 0,05% din suma împrumutului pentru fiecare zi de întârziere.

Astfel, potrivit calculelor efectuate și anexate la cererea de chemare în judecată penalitatea pentru suma de 6 400 dolari SUA constituie 76 dolari SUA și pentru suma de 7 900 euro - 711 euro.

Mai relatează reclamanta că din cauza că ÎI „Cojuhari Viorica” refuză să-i achite benevol datoria a fost nevoită să se adreseze în instanța de judecată pentru soluționarea litigiului, ceea ce i-a generat cheltuieli suplimentare inclusiv: taxa de stat pe care a achitat-o la depunerea cererii de chemare în judecată în sumă de 2 000 lei și cheltuieli de asistență juridică în mărime de 700 lei, care consideră că urmează să fie încasate din contul pârâtului.

În drept, își întemeiază cerințele în baza art. art. 572, 585, 619, 624, 867, 871, 872 Cod civil.

Solicită, Isaeva Irina încasarea din contul ÎI „Cojuhari Viorica” în beneficiul său a sumei de 8 929,93 dolari SUA și 11 022,88 euro datorate conform contractului de împrumut, inclusiv datoria în sumă de 6 400 dolari SUA și 7 900 euro, penalitatea contractuală în mărime de 576 dolari SUA și 711 euro și dobânda de întârziere în mărime de 1 953,93 dolari SUA și 2 411,88 euro, și a cheltuielilor de judecată în mărime de 2700 lei, inclusiv taxa de stat achitată la depunerea cererii de chemare în

judecată în mărime de 2 000 lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 700 lei.

La 17 martie 2015, Isaeva Irina a depus cerere suplimentară împotriva ÎI „Cojuhari Viorica” cu privire la recunoașterea valabilității contractului de împrumut din 01 iunie 2008.

În motivarea cererii suplimentare a invocat că în pct. 1.1. al contractului de împrumut din 01 iunie 2008, s-a indicat expres că sumele de 7 900 euro și 6400 dolari SUA acordate pârâtei cu titlu de împrumut urmau a fi incluse în conturile bancare ale ÎI „Cojuhari Viorica”, prin această clauză asigurându-se că sumele de bani să ajungă sigur în conturile întreprinderii și să fie utilizați anume conform înțelegerii ce a avut loc între părțile contractante.

Totodată, prin pct. 2.3. al contractului de împrumut părțile au stabilit expres ca împrumutătorul personal are dreptul de a verifica în ce scop și cum au fost utilizate de către împrumutat sumele de bani acordate cu titlu de împrumut.

Sușține reclamanta că executarea acestui drept a fost asigurat și prin prevederile pct. 2.4.1. și pct. 2.4.3. ale contractului de împrumut în care s-a indicat expres precum că dânsa are dreptul de a solicita și de a primi de la ÎI „Cojuhari Viorica”, în persoana Vioricăi Crivouhova actele (contracte, acte, facturi de plată, bunuri, documente contabile ș.a.) care i-ar permite acesteia de a verifica scopul în care au fost utilizate sumele de bani acordate cu împrumut.

În același timp, menționează că prin pct. 2.5. din contract a fost stabilit expres că dânsa personal are dreptul de a solicita restituirea împrumutului anticipat, în cazul în care suma împrumutului nu va fi utilizată conform înțelegerii și în cazul în care împrumutatul ÎI „Cojuhari Viorica” nu va pune la dispoziție documentele ce ar confirma destinația și scopul utilizării împrumutului.

La fel, susține că în conformitate cu prevederile contractului de împrumut ÎI „Cojuhari Viorica” a primit banii și a convertit în lei o parte din sumele primite în valută pe care le-a inclus în contul bancar de pe atunci al întreprinderii - deschis la BC „Mobiasbanca - Groupe Societe Generale” SA, prin mai multe rate și la diferite date calendaristice.

O mare parte din suma împrumutului convertită în lei a fost inclusă în contul bancar al întreprinderii deschis la BC „Mobiasbanca - Groupe Societe Generale” SA, imediat în luna iunie 2008, și ulterior în lunile iulie-august 2008, iar o altă parte din sumă a fost inclusă în contul bancar al pârâtei în lunile octombrie-decembrie 2008.

Iar, începând cu finele lunii iunie 2008, pârâta a început să elibereze copiile actelor (copiile extraselor din contul bancar) care confirmau faptul că o parte din sumele de bani au fost incluse în contul bancar al întreprinderii anume cu titlu de împrumut.

Ulterior, pârâta i-a eliberat copia simplă a facturii și a ordinelor de plată emise și achitate în perioada lunilor iulie-octombrie 2008, prin care se confirmă că sumele de bani ce au fost incluse în contul bancar al ÎI „Cojuhari Viorica” cu titlu de împrumut, au fost utilizate conform înțelegerii și a destinației care a fost stabilită de părțile contractante și anume că sumele de bani au fost utilizate în scopul achiziționării mobilei pentru sala de fitness, a mărfurilor sportive, a utilajului pentru sport, pentru achiziționarea oglinzilor ce urmau a fi plasate în sala de fitness, pentru procurarea echipamentului sportiv, pentru plata chiriei spațiului în care urma a fi amenajată sala de sport-fitness.

De asemenea, ÎI „Cojuhari Viorica” i-a eliberat și copia simplă a două conturi de plată din lunile iunie-iulie 2008 care confirmă că o parte din sumele obținute cu titlu de împrumut, fără a fi convertită în lei, a fost utilizată de pârâtă în valuta în care a fost primită direct la achiziționarea mărfurilor sportive pentru sala de fitness, de la ÎI „Smirnov Vladimir” în sumă totală de 3 831,50 euro.

Relatează reclamanta că la 19 august 2013 în adresa ÎI „Cojuhari Viorica” a fost expediată o pretenție prin care i s-a solicitat achitarea datoriei, însă pretenția a rămas fără răspuns.

Susține că recepționarea pretenției de către pârâtă și lipsa unei reacții din partea acesteia pe marginea celor invocate și solicitate, în situația în care pârâta pretinde că nu ar fi semnat contractul de împrumut și că nu ar fi primit împrumutul, ridică mari semne de întrebare și dubii în privința bunei-credințe și a legalității poziției luate pe marginea acestui litigiu de către pârâtă, urmând ca aceste dubii să fie interpretate de instanță în favoarea părții defavorizată.

În context insistă că examinând contractul de împrumut din 01 iunie 2008 se constată că acest contract este un act juridic perfect valabil, ori toate condițiile de valabilitate la încheierea actului juridic respectiv sunt respectate și anume: consimțământul părților scris la încheierea contractului cât și prin acțiunile concludente a părților, obiectul actului juridic, cauza actului juridic, forma actului juridic, contractul de împrumut în litigiu fiind întocmit în scris. Contractul încheiat conține drepturile și obligațiile părților contractului, are la bază o cauză licită și un scop determinat, ceea ce în cumul determină cu certitudine valabilitatea clară a acestuia.

Este de părerea că pârâta nu face altceva decât să se folosească cu rea-credință de drepturile sale și de prevederile legislației în vigoare, contrar reglementărilor art. 56 alin. (1) din CPC, astfel urmărind scopul de a se îmbogăți fără justă cauză prin nerestituirea sumelor împrumutate.

În context cu referire la prevederile art. 199 alin. (1) Cod civil, invocă reclamanta că consimțământul pârâtei la încheierea contractului de împrumut din 01 iunie 2008 este exprimat de fapt prin ștampila ÎI „Cojuhari Viorica” aplicată pe contractul de împrumut.

Mai indică reclamanta că la referința depusă la acțiunea inițială, pârâta nu a prezentat nici o probă prin care să confirme că ștampila ÎI „Cojuhari Viorica”, la data de 01 iunie 2008 se afla în gestiunea unei alte persoane angajate în cadrul întreprinderii și care ar fi aplicat-o pe contractul de împrumut din aceeași dată, ba mai mult pârâta nu a oferit nici o explicație clară a faptului cum a apărut ștampila ÎI „Cojuhari Viorica” pe contractul de împrumut în litigiu.

De asemenea, susține reclamanta că pârâta nu a negat faptul că ștampila ce a fost aplicată pe contractul de împrumut din 01 august 2008 nu aparține ÎI „Cojuhari Viorica”.

Totodată relatează că pentru ca manifestarea de voință să producă efecte juridice, ea trebuie să fie exteriorizată în așa mod, încât să demonstreze clar și precis esența consimțământului celui ce încheie actul juridic.

Respectiv, consimțământul/voința ÎI „Cojuhari Viorica” la încheierea contractului din 01 iunie 2008, a fost exteriorizat de către directorul/administratorul acestei întreprinderi Crivouhova (Cojuhari) Viorica prin aplicarea ștampilei pe acest contract.

Mai mult ca acțiuni concludente de manifestare a consimțământului exteriorizat al ÎI „Cojuhari Viorica” la încheierea contractului din 01 iunie 2008, îl constituie acțiunile directorului/administratorului întreprinderii Crivouhova (Cojuhari) Viorica care a executat deja o parte din clauzele/prevederile contractului și anume prevederile din pct. 1.1; pct. 2.3; pct. 2.4.1 și 2.4.3 ale contractului de împrumut, adică a primit banii, i-a inclus în conturile întreprinderii, i-a utilizat la cumpărarea echipamentelor de sport, a mărfurilor sportive, a mobilierului necesar pentru sala de sport, pentru închirierea sălii de sport, inclusiv i-a eliberat confirmările - copiile extraselor din cont, copiile conturilor de plată, copia bonurilor și a facturilor fiscale care confirmă destinația și scopul în care a fost folosit împrumutul acordat.

În drept își întemeiază cerințele în baza art. art. 195, 199, 867 alin. (1) art. 572 Cod civil.

Solicită, Isaeva Irina, suplimentar la cerințele înaintate în acțiunea inițială recunoașterea valabilității contractului de împrumut încheiat la 01 iunie 2008 între ea – Isaeva Irina cu calitatea de împrumutător și ÎI „Cojuhari Viorica” în persoana Vioricăi Crivouhova cu calitatea de împrumutat prin care ultima a obținut cu titlu de împrumut sumele de 6 400 dolari SUA și 7 900 euro pe un termen de 4 ani.

La data de 18 martie 2015 ÎI „Cojuhari Viorica” a depus cerere reconvențională împotriva Irinei Isaeva cu privire la recunoașterea nulității contractului de împrumut.

În motivarea cererii reconvenționale a invocat că în legătură cu faptul că în potrivit pct. 1.1 al contractului de împrumut din 01 iunie 2008, întreprinderea nu a primit nici un ban, contractul respectiv nu a fost semnat, iar reieșind din prevederile art. 210 Cod civil, semnarea contractului în formă scrisă este obligatorie, or, nerespectarea formei scrise a actului juridic atrage nulitatea lui.

Menționează că actul de transmitere a banilor nu există și contractul dat la fel nu a fost semnat deoarece contravine legii în legătură cu stabilirea condițiilor de împrumut neprevăzute de lege, precum și prin faptul că afectează principiile libertății și independenței antreprenorului în activitatea sa.

În context cu referire la prevederile art. 867, 868 Cod civil, ce reglementează aspecte ce țin de contractul de împrumut și neexecutarea obligației de a da cu împrumut, relatează că la caz obligația de transmiterea banilor nu a fost executată, iar ca urmare nici obligațiunea de a întoarce banii nu există, sau din motiv că banii nu au fost transmiși contractul nu a fost semnat ceea ce a dus la nerealizarea lui.

În drept își întemeiază cerințele în baza art. art. 210, 217, 867 Cod civil.

Solicită ÎI „Cojuhari Viorica” declararea nulității contractului de împrumut din 01 iunie 2008, încheiat între Isaeva Irina și ÎI „Cojuhari Viorica”.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 16 iunie 2016, acțiunea inițială a fost admisă integral, fiind recunoscută valabilitatea contractului de împrumut încheiat la 01 iunie 2008 între Isaeva Irina și ÎI „Cojuhari Viorica” – Crivouhova Viorica și încasat din contul ÎI „Cojuhari Viorica” în beneficiul Irinei Isaeva datorita contractuală în mărime de 6 400 dolari SUA și 7 900 euro, penalitatea contractuală în sumă de 576 dolari SUA și 711 euro, dobânda de întârziere în mărime de 1 953,93 dolari SUA și 2 411,88 euro, echivalenți în lei moldovenești la momentul executării hotărârii, taxa de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată în mărime de 2 100 lei și cheltuielile de judecată pentru asistența juridică în mărime de 5 700 lei, iar acțiunea reconvențională a fost respinsă ca neîntemeiată. Totodată a

fost încasat din contul ÎI „Cojuhari Viorica” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 8 120, 05 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2017, a fost respins apelul declarat de ÎI „Cojuhari Viorica” și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 07 august 2017, ÎI „Cojuhari Viorica”, reprezentată de avocatul Pelin Valeriu prin intermediul oficiului poștal a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea inițială să fie respinsă ca neîntemeiată iar acțiunea reconvențională să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel menționând că ÎI „Cojuhari Viorica” este lichidată și radiată ca agent economic, neavând careva surse bănești, suspendând activitatea sa încă din 02 decembrie 2015.

Relatează că în cadrul examinării cauzei, instanța de apel contrar prevederilor art. 375 alin. (5), nu a examinat și nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, nu a verificat în limitele cererii de apel, referințelor și obiecțiilor înaintate legalitatea și temeinicia hotărârii contestate, în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt ale cauzei, importante pentru soluționarea justă a litigiului și aplicarea legii.

Susține că prima instanță a lăsat fără apreciere faptul că contractul de împrumut în litigiu nu a este semnat de ÎI „Cojuhari Viorica” și nu poate fi recunoscut ca document juridic, mai mult Isaeva Irina nu a transmis întreprinderii careva bani, din ce rezultă că ÎI „Cojuhari Viorica” nu are nici o obligațiune, fapt ce demonstrat și prin adresarea în instanța de judecată peste termenul de prescripție.

În context cu referire la prevederile art. art. 867, 868 Cod civil, menționează că Isaeva Irina nu a transmis careva mijloace bănești ÎI „Cojuhari Viorica” și nu este în drept să pretindă restituirea banilor cu atât mai mult recunoașterea valabilității contractului de împrumut din 01 iunie 2008, care nu a fost realizat.

Mai, indică recurentul că termenul general de prescripție a valabilității încheierii unui contract este de 3 ani și acest termen curge din momentul încheierii lui, respectiv termenul de 3 ani de la data încheierii contractului de împrumut în litigiu a expirat la data de 01 iunie 2011, iar acțiunea depusă la 17 martie 2015 prin care s e solicită recunoașterea valabilității contractului de împrumut este tardivă.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

După cum denotă din actele cauzei copia decizie instanței de apel din 28 februarie 2012 a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces, inclusiv recurentului ÎI „Cojuhari Viorica” la data de 10 mai 2017, fapt confirmat prin scrisoarea nr. 5588 ce se conține la dosar (f. d. 45 Vol. II), încă careva date privind recepționarea acesteia de către destinatari materialele cauzei nu conțin.

Totodată în recursul declarat ÎI „Cojuhari Viorica” a menționat că a recepționat copia deciziei instanței de apel din 28 aprilie 2017 la data de 05 iunie 2017.

La caz, este important de notat că prin prisma prevederilor art. 112 alin. (2) CPC potrivit căruia, dacă ultima zi a termenului este nelucrătoare, acesta expiră în următoarea zi lucrătoare, termenul de declarare a recursului împotriva deciziei instanței de apel din 28 aprilie 2017, pentru ÎI „Cojuhari Viorica” a expirat la 07 august 2017.

De asemenea, este important de menționat că deși recursul declarat de ÎI „Cojuhari Viorica” a fost înregistrat la data de 10 august 2017, acesta a fost depus prin intermediul oficiului poștal la data de 07 august 2017, fapt confirmat prin plicul anexat la dosar (f. d. 99).

Respectiv, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recurentul ÎI „Cojuhari Viorica” reprezentată de avocatul Pelin Valeriu s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 07 august 2017, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2017, în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către ÎI „Cojuhari Viorica” reprezentată de avocatul Pelin Valeriu în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎI „Cojuhari Viorica” reprezentată de avocatul Pelin Valeriu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel este de menționat că argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele

de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către ÎI „Cojuhari Viorica” reprezentată de avocatul Pelin Valeriu.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Întreprinderea Individuală „Cojuhari Viorica” reprezentat de avocatul Pelin Valeriu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva